

AKATALPA

Kasım 2023 - Sayı 287

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Seval ESASLI

Cemile ÇAKIR

YELKOVAN

Yelkovan önde biz arkada
Bir koğuş dolusu çocuk
Ameliyat saatlerimizi beklerdik
Tavşan dudak eklemsiz dirsek
Şiir olmayı beklerdi
Kapkara bir saç
Sapsarı yanak
Pespembe yanak
Ziyaret günleri yapayalnız
Ben çocuk felçli
Çocuk ve felç
Fena bi şey

Niğdeden gelenimiz şiir oldu
-Ben yazdım-
Kapkara saçlı kız çocuğunun
Dilini anlayamadı doktorlar
Çevirmensiz ameliyat oldu
Ertesi gün ziyaretine gelenler
Galdır guldur konuştu
Aklımdan hiç çıkmadı bu

Kürtler aslında sarışındı
Biliyor musunuz
Oğlum da öyle
Filistin zaten
Göçe dura kala dura
Karışa karışa
Barış gelmiyor
Fabrikalar dile gelmiyor
Halklar zaten

Falakasını
Az önce olmadık bir yere
Soktuğu copunu
Temizletenin aklına
Gelmiyor bunlar
Devletinden madalya bekliyor

Bir koğuş dolusu kız çocuğu
Ellere yellere açık
Sakatlık başa bela
"Güzelliğin on para etmez"
Burnu sızlaya sızlaya
Gün sayarken
Zaman önde biz arkada
Ömrümüzden ülke geçti

Ne bilsindi yelkovan

SEL

Yastığımın altında derelerin çağrısı,
çocukluğumdan uzanan o kılcal damar...
Yarım asır sonra aymaz uykuymdan uyandıran
o çağlıtı derimin altında.

Kudurgan rüzgâr ulurken yamaçlarda
bayırdan dereye indim.
Dağların memesinden beslenen çılgin akışta
binlerce kadının çığlığı,
binlerce kör güvercin çırpınır karanlıkta.
Ben de katıldım aralarına,
zamanın sütünü emen
yabanıl ve dağcıl çavlanların eteğine
ruhumu serdim.

Yamaçlar ben, dere ben, çavlan ben
ah, ne büyük bir sele kapıldım.

Eylül 2023

Peria KAYRA

NE ÇOK

ne çok göz izi var gökte
yıldız olmuş, serilmişler
yolunu kaybeden gözlere

Ekrem Acar, Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Hicran Aslan, Cansu Aydın, Ali Asker Barut, Atnan Başkesen, Cemile Çakır, Hasan Çapık, Hasan Çelikkol, Serkaç Çıralı, Filiz Kalkışım Çolak, Önder Çolakoğlu, Ramis Dara, Mustafa Demircioğlu, Gonca Dolu, Tuğrul Ediz, Hasan Efe, Barış Erdoğan, Seval Esaslı, Nihan Işiker, Sinan Kaban, Ayşe Şafak Kanca, Erkan Kara, Fatih Erdem Kavak, Peria Kayra, İlhan Kemal, Mustafa Ergin Kılıç, Haldun Kibar, Nevzat Konşer, Dilaver Korkmaz, Hasan Hüseyin Özbunar, Ozan Öztepe, Onur Sakarya, Deniz Sarıtop, Mustafa Seyfi, Mirza Şahin, Mevlut Şener, Toprak Şems Tezcan, Ahmet Yılmaz Tuncer, Yeprem Türk, Hasan Ünal, Hasan Varol, İsmail Güney Yılmaz.

PORSELENDE DEMLenen HAYATLAR

Bariş ERDOĞAN

İçi dolu bir sıfırın hikâyesini yazdım.

Beş Şehir'in her bir satırında ülkeyi (özellikle Ankara adlı denemesinde, 'Ankara, uzun tarihinin şaşırtıcı terkipleriyle doludur. ... Kalede ve onun eteğine serpilmiş mahallelerde Türk velileri Roma ve Bizans taşlarıyla sarmaş dolaş yatarlar.... Ahî Şerafeddin'in türbesini asırlarca Greko-Romen arslanlar bir nöbetçi sadakatıyla beklerler' satırlarında) adım adım gezenlerde Tanpınar üslubu kutsal kâsede sunulan, yudum yudum içilen "huzur" şarabıdır, "saatleri ayarlama enstitüsü"nün bellek anahtarıdır.

Yağmurlu bir gün... Mahur Beste'nin Behçet Bey'i gibi uykudan yeni uyanmışım ki eşi Atiye Hanım'ın son nefesinde, "Bey işte ölüyor. Darülmihanda bir kadına lüzum yok. Bundan böyle kitapların, saatlerin ve ciltlerin ile meşgul ol; kimse seni rahatsız etmez." dedikleri hâlâ kulağında çınlıyordu. Behçet Bey ben miydim yoksa? Kitabı raftan indirdim, özel odasının kilidini gümüş anahtarla özenle açıp okumaya başladım. 18. sayfayı yarılarken şu manzarayla karşılaştım: "...Bohemya billuru, Sevr porseleni, Çin kâsesi, İran halısı, Hind veya Bizans oyması fildişi, Empire üslubu konsol, Aziz devri yazı takımı, Tebriz cildi, Herat minyatürü, Diyarbekir ve Bursa kumaşı, İstanbul yazması, Edirne kesmesi elden ele dolaşiyor..." Bunlar hizmetkârım Atiye Hanım'ın Sevr porseleninde ikram ettiği çayımın hem demini hem de değerini bin kat artırdı. Mahur Beste'yi kapattım, çay keyfimi sürdürdüm.

Tanrı beni bağışlasın, ağır bir günaha girmek istiyordum. Ama Tanrı, hayır, ağır bir günah yüzünden bir gün ah edersin, deyip beni engelledi. Sevabına karışmam, elini açık tut, dese de altmışımdan sonra benim o taraklarda dokuyacak bezim kalmamıştı.

Alışkanlık fena kırbaç... Kahvaltı masasına geçene kadar sözcük çimdikler, yatak odalarına kadar girerim. Hurda Avcıları programının nasıl esiri oldum ki nerede antika var, en tahrik edicilerinin kilitli sandıklarını açıp incik boncuklarını saçırım. Dürü çözmek diyelim yaptığım işlerin adına.

Aslında antika eşyalarla, antika vazolarla, antika porselenlerle örülü bir geçmişim yok benim. Özentiydi belki. Hani şair-i azam A. Hamit Tarhan'ı ziyarete gelen çok özel konuklara ikram edilen çayların sıcaklığını koruyan porselen fincanlar... Lüsyen'le nikahını kıyan Ubeydullah Efendi o konukların en özelidir. Öyle ki şair-i azam'la elli yıla yakın dostluklarının yanında mezarları da yan yanadır. Eyvahlar olsun ki miras bırakanlardan yana şansım olmayınca geçmişin rafları boş. Dünlüğüm henüz, biraz bugünlük ama yarınlık olmak dünlerin birikimiyle olur. Amsterdam'dan aldığım inek ve domuz porselenleriyle başladı maceram. Bohemya olmasını arzu etmez miydim? Değil. Keşke porselen olmasa da seyyah Tavernier'in Kirman'da görüp aldığı toprak çanak olsaydı. Mahur Beste'deki Behçet Bey'in Sevr porselenlerine ya da moda salgını Çin kâselerine de heves etmedim. Heves etmememde Neruda'nın Penang şehri yakınlarındaki yılanlı tapınakta görüp aktardığı manzara etkendi. Yılanlara porselen içinde verilen süt ürktümüştü.

Divan şairleri Çin porseleni demezdi. Onların dilinde "fağfur" vardı: "Neşve tahsil ettiğin sâgâr da senden gâmlıdır/ Bir dokun bin âh işit kâse-i fağfurdan" (Gelibolulu Ali). Nevi'nin, "Kâsesi elde kâdeh cerrarı müflis mey-perest"indeki "kase"nin hammaddesi ne ola? Çinidir, fağfurdur, porselendir veya topraktır. Ya "kuze"nin (su testisi)? Onun değerini Fuzuli'de buluruz. Fuzuli der ki, "Dest-bûsı ârzusuyla ger ölürsem dostlar/ Kûze eylen toprağım sunun anınla yâre su" (Sevgilinin elini öpmek arzusuyla ölürsem dostlar, mezar toprağımdan yapacağınız kuze ile sevgiliye su verin ki bu dileğim gerçekleşsin.)

Zanaat da sanatın derinliğine sahip bir deryadır. Haydi sahiplik zenginlikle ilgilidir, bir porselen ustasının yanında çalışan Renoir da mı olamazdım? Yüz uzun ömre sahip olsaydım her zanaata çeyrek ömür harcardım.

Kâsedir, fağfurdur, ne ise... Gelelim "porselen"e. Sözcüğün birkaç bin yıllık mazisi için ne diyor kaynaklar, bakalım:

"Fransızca porcelaine sözcüğünden alıntıdır. Fransızca sözcük İtalyanca porcellana 'parlak beyaz renkli bir tür deniz kabuğu, porselen' sözcüğünden alıntıdır. Bu sözcük Latince porcella 'dişi domuzcuk, kadın cinsel organı' sözcüğünden türetilmiştir. Latince sözcük Latince porcus 'domuz' sözcüğünün küçültme halidir" (etimolojiktürkçe)

Porselene ad verenin seyyahlar seyyahı Marco Polo olduğu da söylenir ki (1300'ler) seyyahların ad koymasına akla yatkın. Topkapı Sarayı'nda gezinirken rehberimizin, "Porselenin en önemli özelliği şeffaflığıdır." dediğini unutmamıştım. Elbette Osmanlı döneminde Mekke ve Medine'ye "surre-i hümayun" (değerli eşyalar ve porselenler) gönderme geleneğini de. Ancak bu gelenek bir dönem İngilizler yüzünden aksayınca gönderilen hediyeler saraya geri getirilmiş. Dünyayı bir porselen aşkı sarmıştı; Diderot'nun Chardin'i kaşıkları, porselen kâseleri, özenle ütülenmiş "peçetaları", çiçekli tabaklarıyla bir yerlerden çıkıp gelirken Flaubert'in Emma'sı devekuşu tüyleri, Çin porseleni ve sandıklarıyla ruhundaki açlığı tatmin etmiş. Ah kimler porselenin esiri değildir? İşte Turgut Uyar: "En çok sevdikleri, denizi örtmeye yaradığı için keten ipliğinden örülü perdelerle o küçük porselen vazolar bir de o sarı çamur çömlüktü. Ben o vazoları Çin'den gelmiş biliyorum, öyle olmaları hoşuma gidiyor belki de ondan." Ya Haşim? Haşim'in melikeleri de sahile fağfur kâseler (Çin işi porselen) bırakır: "Güyâ cihân-ı sâyede metrük-i nûr olan/ Fecr-âşina melikelerin muğber elleri/ Koymuş kenâr-ı sâhile fağfur kâseler/ Mâhın birikmiş orda ziyâ-yı mukattarı"

Çin işi porselenlerin ayak basmadığı toprak kalmamış, hele Ming döneminden kalma porselenlere değer biçilememiş. Reşad Ekrem Koçu, Tarihimizde Garip Vakalar'da anlatır. Enderun tarihi müellifi Ata Bey, dokuz on yaşlarındayken Sadrazam Hüsrev Mehmet Paşa'nın elini öpmeye gider. Sadrazam ne vereceğini şaşırır, zarfıyla porselen fincan hediye eder. Gel zaman git zaman Ata Bey evindeki eşyaları satmak zorunda kalır. İşte bu zarfıyla kendisine hediye edilen porselen de elden çıkarılır. Meğer fincan Memlük sultanları devrinin işi nadide bir sanat eseri çıkar. Koçu, hikâyesini şu cümlelerle tamamlar: "Ata Bey bütün borçlarını ödemiş, evini rehinden çıkarmış, geri kalan para ile de, bütün ailesi efradını alıp hacca gitmiş."

Domuz heykeliyle başlayan antika merakım nerelere uzandı, gördünüz mü?

Ramis DARA

CİNASLI İKİLİKLER

Osman Serhat Erkekli'ye

İki yokluk arası, üstündesin bir taşın
Birinden diğerine son bir keyifle taşın

Dön bir çakıl taşına tüm kirlerinden soyun
Sudan ve kayalardan türemiyor mu soyun

Belki milyonlarca yıl okyanuslarda çimdik
Biz bu hale gelmeden dikendik ottuk çimdik

Süzme suyduk topraktık, tohum yaprak ve daldık
Hayvanlar âlemine nasıl oldu da daldık

Zafer değil zulümdü, hey, biraz ufak atın
Her savaşta canına kıydık binlerce atın

Kalem gibi inceydik, odun olduk kalın'ız
Ey zalim akış şurda, durunuz ve kalınız

Tek tesellimiz var, şu, varız güneş altında
Başkaca bir şey de yok, gümüş de bu, altın da

Sağdıç, bu fasıl uzun, gönlünce eğlen, ye iç
Enseyi karartma ki kolay kararmanın iç

At kendini kırlara; kasaveti tepeler
Dağlar ve kardeşleri: yıldız tozlu tepeler

Meşeler sararmış varsın sararsın
Belki sen de sevdiğini sararsın

İçimizden taşınmış heves yükü, sal'ınan
Kuş olarak görünür mavilikte salınan

Nice sürerse sürsün bu yolculuk bitecek
Üstümüzde yüzlerce ot ve çiçek bitecek

Kaosun nazarında ha insansın ha bitsin
Bırak bu son fasıl da paşa gönlünce bitsin

Haldun KİBAR

VAKT-İ MERHUN

Bütün tohumların yeşerdi
Kalmadı elinde malın
Durdur kafandaki değirmeni
Mevsim çok

Adem'den beri gökyüzüne kederlisin
Bilmedin seni sen yapanın
İçindeki sadasız patlamalar olduğunu
Konuş şimşeklerini konuş artık!
Çakıl ruhunun günahkâr tepelerine
Işık çok.

Doğru düzgün aynaya bile bakamadın
Çünkü hakikati görmeden
Bilemezdin gözlerinin kime ait olduğunu
Kaldır kafanı sonsuz tay
O meşhur saatler tükendi
Hakikat çoktandır gözlerinde
Vakit yok

Mustafa Ergin KILIÇ

MÜREKKEPSİZLİK

nane yaprağı
kokusu mu
bu gelen
sen misin

çalışmaya
büyük şehre gelmiş
tazecik dağ kekiği mi

çatışma görmüş
pus pusu
ezbere biliyor
ölümü

yanmaya gelen dala
karıştır diyor önce
içimi biraz

sonra
şu boşluğu boşalt
boşalt şu boşluğu

Ekrem ACAR

ASR-I SAADET (I)

sen doğmuşsun Belhî, güzün
derler ki rebiyülevvelde
ol rivayet, cin fikirli Akşehirî
sene-i devriyende

duyulduğunda ilk sözün
emir kızı ananın acem dili
ol rivayet, ilk çılgılığını atmış
Nişaburî, ol Velî

Latin serpuşu Bizans'ın
geçmiş da başına anda
Temuçin gıcını geçürmüş da tahta,
öyle peydahlanmışsınız hepimiz

öteki delilerden
dem vurmuyorum bile
kısmet işte
ki bu nasıl kısmetse...

bacalarından tütmezmiş
diyar-ı Rum'un
göklerinden eksik olmayan duman
öyle zamanlarmış Rumî

Temuçin topuzunu gösterunca
kısrak başu olup adalar denizine
aktıkları zamanlarmış Yürüklerin

kısmet işte
ki bu nasıl kısmetse...

YAZAR VE ŞAİRİN KENDİ SERÜVENİNDEKİ İÇSEL FARKLILIK

Hasan EFE

Günümüzde en kolay *var olabilme* yolu nedir?

Vurdumduymazlık, umursamazlık, kaçınırlılık... Buna ne dersenez götürürse de; bana göre *günümüz tükenmiş insanına* verebileceğimiz uygun yanıt, “*toplumsal uyum veya itaat*” tir.

Uyum sürekli kılınırsa, işlevselliğinden uzaklaşır.

Tektipleşmeye giden yaşamın akışından kopup kendi yolumuzda yelken açmak bizi zorlayabilir. Bir yerde gruptan ayrılmak bir korku dağı oluşturur iç dünyamızda. *Ya yalnız kalırsam, derdimi kimseye anlatamazsam* vb iç yakınmalar farklı olmamızın yolunda birer engeldir.

Toplumda aykırı işler yapmak bir bakıma öne çıkmaktır.

Üretememenin, iyi işler ortaya koyamamanın nedeni tek tip değildir. Bunu aşmanın yolu *farklılık* ya da *çeşitlilik*dir. Bu, canlılığın doğasında var. Doğadaki çeşitlilik veya farklılıklar genlerin taşıdığı bilgilerle gerçekleşir.

Canlılar arasındaki benzerlik ne kadar yakın olursa olsun onların kendi aralarında da farklılığı görebiliriz.

İnsandaki bu farklılık fizik, biyoloji ve kimyanın dışında duygu ve düşünsel olarak da kendini gösterir. Örneğin tek tip yumurta ikizlerinde bile benzeşmeyen yönler olduğunu anne baba ve yakın akrabaları görebilir. Ortak ataya sahip bireyler arasındaki bu farklılık *varyasyondur*.

Aynışmanın dışında gelişen bir süreçtir farklılık.

Bunu zihinsel olarak kavırsak açık denizlerde korkusuz yol alabiliriz. Özgün bir birey olmak istiyorsak iç sesimize kulak vermeliyiz. Ancak böyle dikkat çekebilir, diğerlerinden bu şekilde ayrılabiliriz.

Burada ele aldığımız düşünceleri Gülten Akın şiirinde somutlaştıralım.

Onun ilk ürünleri okul dergilerindeki mizahi şiirlerdir. Sonraki yıllarda hukuk eğitimi ve iş yaşamındaki koşullarla şiiri değişir. Daha sonra eşinin görevi nedeniyle Anadolu’da yaşayan insanların acılarını görmesi, kendi oğlunun tutuklanması onun şiirinde hep farklılıklar yaratır.

Birçok ödül alan şair, şiirler dışında şiir üzerine yazılar da yazmıştır. Öte yandan Türk şairlerin şiirleri üzerinde çalışmalar yapmıştır. “Türk Şiirinde İçerik Gelişimi Üstüne Notlar” adı altında F. H. Dağlarca, B. Necatigil, C. Külebi, N. Cumalı, C. A. Kansu, A. İlhan, A. Arif, O. Veli, O. Rifat, M.C. Anday, E. Cansever, T. Uyar, C. Süreya, M. Eloğlu ve C. Yücel’i ele almıştır.

İlk zamanlarda yazdığı bireysel şiirler süreç içinde toplumsallığa yönelmiştir. Toplumdaki inanç, düşünce ve alışkanlıklar; sevgi ve nefret duyguları onun şiirlerinde yer bulmuştur. Yaşadığı dönemden etkilenen Akın, içinde bulunduğu kötü durumdan siyasi çatışmalara, ekonomiden, köyden kente göç olgusuna ve kentteki uyumsuzluğa duyarsız kalmamıştır. Şiir serüvenindeki temalar çeşitlilik göstermesine karşın Akın, şiirde anlam arayışını kesmez.

Gülten Akın, insana ait olan şeyi yazar.

Onun ilk dönem şiirleri genellikle “*kendi olan şiirler*”dir, daha sonra bu *kendilik* kırılır.

Şair, bu farklılık dönemlerinde anlamın peşinde koşmayı bırakmaz.

Her ne kadar böyle desek de İkinci Yeni etkisinde de şiirler yazmıştır.

Bunu, 28 Haziran 2007 tarihle *Radikal* gazetesinde şöyle dile getirir. “*Dolayımı geniş şiir yazmak istedim. Dar dolayimli, sisli şiirler de yazdığım oldu. Bu ister istemez benim ideolojimin bir yansımasıydı, günün özelliğiydi, yani hayat*

bana bir şeyleri dayattığı zaman ben ondan kaçmadım, kaçamazdım. Ben onları yazarak aşmak zorunda kaldım. Dünyaya bakışım değişmedi, ama onu ifade ediş biçimim, anlatış biçimim zamanla değişti.”

Akın, özellikle şiirlerinde iç sesindeki kadını dışa vurur. Bunu *Rüzgâr Saati* (1956), *Kestim Kara Saçlarımı* (1960) ve *Şiğda* (1964) kitaplarında görürüz.

Gülten Akın farklılaşması, *Kırmızı Karanfil*, *Maraş’ın ve Ökkeş’in Destanı*, *Ağutlar ve Türküler*, *Seyran Destanı*, *İlahiler*, *42 Günün Şiirleri* ve *Celâliler Destanı* adlı kitaplarında öne çıkar.

Şairin yaşamda belirgin olarak öne geçen farklılığı kendi üzerinden yola çıkan “*Kestim Kara Saçlarımı*” şiiridir.

Çocukluğu Anadolu’da (Tokat) geçen Akın eril bir aile ortamında büyür. Sonra Ankara’da yaşar.

Bir genç kızın, geleneklerin ağır bastığı bir ortamdan farklı bir kentte yaşamaya başlaması onun iç ve dış dünyasında değişiklikler yaratır.

Bu, bireyin ortaya koyduğu güçlü bir tepkidir.

Gelişim sürecinin de içinde bulunduğu bu değişim onda bir farklılık yaratarak saçlarını kestirir. Bu fiziksel eylem yani saç kesme her ne kadar bireysel gibi görünse de temelinde bir iç isyandır. Önce eril çevre ve ardından da topluma verilen bir iletidir.

Yani, “*Ben artık farklı bir kızım / kadınım.*”

KESTİM KARA SAÇLARIMI

*Uzaktı dön yakındı dön çevreydi dön
Yasaktı yasaydı töreydi dön
İçinde dışında yanında değilim
İçim ayup dışım geçim sol yanım sevgi
Bu nasıl yaşamdı dön*

Onlarsız olmazdı, taşımam gerekti, kullanmam gerekti

*Tutsak ve kibirli –ne gülünç–
Gözleri gittikçe iri gittikçe çekilmez
İçimde gittikçe bunaltı gittikçe bunaltı
Gittim geldim kara saçlarımı öylece buldum*

*Kestim kara saçlarımı n’olacak şimdi
Bir şeycik olmadı –Deneyin lütfen–
Aydınlığım deliyim rüzgârlıyım
Günaydın kayıyı sallayan yele
Kurtulan dirilen kişiye günaydın*

*Şimdi şaşıyorum bir toplu iğneyi
Bir yaşantı ile karşılayanlara
Gittim geldim kara saçlarımın kurtuldum*

Gülten Akın

Farklılaşmanın getirdiği zenginlik, şairler ve yazarlar değil bütün üretenler için bir ilerleme sürecidir.

Yararlanılan Kaynaklar:

1. Sinan Canan, *İFA, İnsanın Fabrika Ayarları*, Tuti Kitap, 1. Bas., 2022, İstanbul
2. Koray Üstün, “Bireysellikten Toplumsallığı Gülten Akın Şiiri”, *Tanpınar Zamanı, Yıllık Edebiyat ve Fikir Dergisi*, ss. 53-57, yıl 7, Sayı 7, Osmangazi Belediyesi Kültür İşleri Müdürlüğü BURSA

Ali Asker BARUT

ZAMAN DEFTERİ

Eski bir keder kapısında kal
Kalbindeki incinmişlikle
Geçip gitti divane abdallar

Bir taşın dibinde bitmiş bir kenger çiçeği
Duvar diplerinde bir dalgınlığım içinden
Geri çağır sessizleşen kendini

Efsanesini eski bir keder kapısında unuttu
Uçarken sonsuz bir dünü göğün siyah kuşu
Ve şimdi zaman defterine solgun bir mürekkeple yaz
Ahğ! Otlar arasında rüzgârları konuk tutan konakları

Önder ÇOLAKOĞLU

ERTELEME

Uzun uzun ölmek istiyorum
Öyle apansız değil
Kelimelere sığmasın varlığını

Aşk içine çekilmektir
Öyle daha içine
Kelimeler anlamını bulmadan intihar etmez

Kan tutuyor seni düşledikçe
Gittiğine inanmak isterdim
Bildiğim duaların sahibi yok
Kalan daha çok yangında
Kalan misafir... sessizlikte
Kan tutuyor rüyalarımı

Erteledim...
Dün erteledim kendime meydan okumayı
Islıklarım ulaşır benden önce
Yalınayak basma kalbime
Ertelemek gücenmek biraz
Erteledim...

Mayınlı şiirler yazdım
Toprağından bereket
Toprağında çağıldayan börtü böcek
İçimdeki akışkan ateşe isim arıyor kalbim
İnce belli bardaklar uyuyor masada
Ertelemek yarını bilmemektir

Her başlangıç bir mektup yazmak hayata
Sevgili... duymuyor musun
bir çırpıda kıyıya sürüklendiğimiz uğultuyu
Gözlerini bağladım
Ormanlar bizi sarar
Bir mektup yazdım sana

Ellerinde mavi bir eşarbın çaresizliği

Nevzat KONŞER

KÜL MAKAMI

varlığın nefesini solumak için
kanatıp yarasını açtım yokluğun

kuşları geniş kahkahalar atan
yırtılmış bir göğe daldı yüzüm

koynumda biriken eskilerden
yer kalmadı yeni hayata

acziyetle yürüdüğüm kayıp yolları
aşıp göğsümdeki hiçe vardım

oysa hiç olmadı kendi içinde
kapanıp kaldığım iki parantez

sessiz harflerle sustum işte onlarla
denedim çok sesliliğini yokluğun

makas dedim gel beni ayır
işaretli yerlerden kes günahlarımı

her hata bir yangını getirdi önüme
yayılp ansızın ömrümü sardı

ağaç oldum ne ki sonra kül oldum
hüznüne kul oldum varı hep sanmanın!

Ahmet Yılmaz TUNCER

ÇOCUK İŞTE

Onlar çocuk
Bir duvarın önünde
Biri erkek biri kız
Onlar çocuk
Gözlerine bakın
Karınları açtır inanın
Onlar çocuk
Böyledir çocukluk
Gülmektir
Oynamaktır
Gelirse zamanı ağlamaktır
Hiroşima'da bir kız çocuğu vardı
Uçaklara köpükten bombalar savuran
Ne uçaklar gördü o köpükten bombaları
Ne o kız çocuğuna acıdılar
Şimdi ağalar beyler
Pek de önemli bayanlar
Zamanıdır tüm çocukların
Ellerinden tutmanın
Ellerine uçurtma vermenin
Balon vermenin
Ve şeker yiyebilsinler diye dünyayı
Yakmanın tam zamanıdır
Ne kadar çocuk varsa
Bilin o kadar
Sevgiye zaman vardır
Ve belki hepimizin bir
O kadar ömrü vardır

DOKSAN KUŞAĞI BUNUN NERESİNDE?

Yeprem TÜRK

2000 Kuşağı, tuhaf bir kuşak. Öncelikle, 'sahipsiz ve kimseye de sahibi olmasına izin vermeyen bir kuşak' demek isterdim, bu kuşak için. Ama öyle diyemem. Bu kuşağın şairi olmaya aday çoğu kişi, sahipsiz yapamadılar, kendilerine hamî aradılar ve çoğu da bu sahiplerin ellerinde telef oldular. Bu nedenle 2000 Kuşağı'nın nedirliği, hâlâ muamma.

Bundan herhalde, 2000 Kuşağı'na, 2000 Kuşağı ile ilgili bir fikir sormazlar. Sonraki kuşaklardan olan çocuklara sorarlar. Onlar da zaten bakmayın bu tür sorulara teşneler.

*

Metnin bundan sonrasını kuşağım için değil sadece *Kuruluş*'un durduğu yer açısından yazmak zorundayım:

2000'ler, siyasi iktidarın şiirden çıkarıldığı zaman dilimidir, dünya görüşü olarak. Bu yüzden pek görmezden gelindi. Çünkü bizim için siyasi iktidar (Ak Parti), fikir ve davranışlarıyla bir şey ifade etmez hale gelmişti. Lider kültürünün dışında bir felsefe bir sistem yoksa, liderin de pek bir önemi olmazdı yani.

2000 Kuşağı'nın kabulleniş kuşağı olduğunu ima edenler ya habersizler ya da cahillerdir. Kimini, neyini kabullenmişiz doksan kuşağının? Hangi fikrine tav olmuşuz? Siyasi tavrına mı? Doksanların 'gerilla ya da çete şiddetine mi? Spastik lirizmine mi? Yoksa 'neo-epik şiir'in varlığa, doğaya karşı sergilediği vandallığa mı? İslamî bir şeyler terennüm etse de neo-epik şiir, o poetik dünyada yaşamak ve kalmak istemem. Yani doksan kuşağında bizim için göz kamaştırıcı bir şey, bir fikir yok; varlığa bakış yok, bir gelecek yok demek istiyorum. Şairliğin üç kuralından biri, bir fikir ortaya koyabilmektir. Bu, doksan kuşağında ortaya çıkmadı. Doksan Kuşağı, eleştirmiş ama düşüncesiz kalmış bir kuşak. Üstelik doksan kuşağının poetik anlamda birçok metnini askıya aldığımız da bilinen bir gerçek.

Doksan kuşağından olanlar bizim kırmak istediğimiz dallardan ibaret. Budamak maksatlı. Ebussuud sonrası başlayan bir anlayışın ortasında yer alan bir neo-epik şiir var karşımızda. Zaten biz burayı yok etmek istedik, ediyoruz da. Yunus'un bitirildiği yerde ayağa kalkar, hız alır bizim muhalefetimiz. Karşı koyuşumuz Yunus'la başlar. Ebussuud milattır yani. Ontolojik bilginin artık önemsiz hale getirildiği yerdir, burası.

Ontolojik/felsefi olarak da dünya görüşümüz doksan kuşağından oldukça değişik. Ve bu konudaki muhalefetimiz de; şairane deyişle 'mutasavvıf felsefe'nin' 'mistik felsefeye' dönüştürüldüğü; mutasavvıf felsefe yolunun durdurulduğu noktadan uç verir. Üstelik 'bütünlükteki hakikat sonrası' çağ derken biz, II. filozoflar çağı'nın (Farabi, İbn-i Sina...) önünün kesildiği dönemden itibaren harekete geçen süreçleri, süreleri (eksik hakikati) kast ediyoruz. Haydi gösterin bakalım, doksan kuşağı, bir fikir olarak bunun neresinde?

Mustafa DEMİRCİOĞLU

TER BASAR GÜLÜ

İnsan bir boşluktur yarına
Ayağının ucuna basarak gittiği

Bir hayalsiz çamur kirliliği
Tavernası ölü kuşlar

Su serptiği küle ağlar
Günah harflerini yakıp sonra

Öyle bir ayna ki utancı
Her gözde yüz şişe dolar

Güneşin yolunu ısıtır bilmez
Bir hastanın gülümsemesi

İyilik dikenini acıtsa dostunu
Bilmez ki ter basar gülü

Toprak Şems TEZCAN

KİNTSUKUROİ

sınırları zorlayarak
yıkacağımız sınırları
ya da sadece, aşacağımız

kabullenme zamanı geldi
fanileri, ölümsüzleri, olduğu gibi
fakat bunun için bir şey yapamayız
bunun için sadece bir şey
-olabiliriz-

ölüm artık çok olacak
ama bedenen ya da ruhen değil
kurtulmak isteyenlerin
çarpıp, sıkışıp kalanların;

ö
l
ü
m
ü
.....

toz parçacıklarımız
kuru ölü deriler gibi
kumlaşıp
katı bir akışkana
od ile camlanırken;

gök,
serbest
düşüyor

... ..

Sertaç ÇIRALI

AYNA

aynalardan ısırık aldığım gök kubbenin gamzesi
bu ışıldayan ve diyelim cam kırığı
ikrar ki kesti iki dudağımı düstursuz

dilim kerteriz

diyelim kırk kırık asrın zırhı
beton direkli çadırların devrik hünkârıyım
ve terennüm edelim
taş çağda umar
gögüs kafesimde urdur kelimelerim

dilim tarumar

mukadderat odur ki susar şair
çiğnediğim sesler şiar bilinir
inandım çiledir
ve çürür şiir
geçmez boğazımdan
yutkunurum safi nur şimalî
metruk geceye boğ
gecelere beni
sessiz kalma hak'kına sığınıyorum

dilim lal

şimdi benim yok dilimle
kanat sesleri taşıyor içimizden
rüzgâr lekeli silinmiyor yüzümüzden
gözlerimizden sen ömür bil geçip gidiyor
yazlık sinemalar
kış uykusu
bahar şifası
büyüyünce ne olacağım onu da söyle
demek gibi mundar

şimdi sen ıslık çal dut ağacının gölgesinde
bildim hemhâldır aşkın dudak kesigi
demek gibi eksik bir aynaya
kaç suret sığabilir
kayboluyorum çoğaldıkça

Nihan IŞIKER

KUŞLAR SENİ SÖYLERMİŞ ANNE

Hüzün bulutları geziyor tepemizde
Üzülmeysin,
Onun iyiliğini
Kuşlar dahi söylüyor diyor biri
Ben yine üzülüyor, çok özlüyorum
Özlemek günah değil ya
Gönlümce özlemek istiyorum

İsmail Güney YILMAZ

UZLET

sokaklarda akşam mezarı sessizliği
gecedir saçaktan eve damlayan
ağaca rengini veren o karanlıktan
mızrağıyla süvari ne diri ölüm
ve yel değirmeni bu hayat
gördüm hepsini
sızdım, nefeslenmeye duvar aradım
sordum cadde-i kebir'e kime gideyim?

geldim.
bir kış dönümü soğuğu suya atladım
yapayalnız vapurlar, nasıl konuşkan
avuçlarımda kumları eski çöllerin
ve eski serabı gözümde eski güllerin
bilinir bahçesi yoktur aklımdan
saksılar getirecekler güle uzaktan
bilinir çiçekler hamdır hayaldir
bir karayel ürpertisi titreyen şu dal
tutunsan kırılır, daha neler var
uykuya yuvası yok şehirlerin.

geldim.
bin kâbus zırlıtısıyla sözler getirdim
hangi kış görmedim sabah olmamış
sabahın dağında yol kapanmamış
duvarlar, duyarlar, yuvarlar kaya
hangi yola baktım da bir dağ olmamış
kaç gecedir saydın bu yorgunluğu
ayraçlar dağıldı etraf perişan
şimdi perşembelerden başlıyor sâlâ
insanlar, hâneler, yurdun perişan.

Hasan ÇELİKKOL

YAĞMUR DİNİNCE BELKİ GEÇER SAÇ TELLERİNDEKİ ÖFKE

Düş âleminde saklı hüznün, sonbahardan kalma
Güneşli bir günde bile saç tellerini göremezsin
Karanlık muhafızları vardır çünkü en güzel siyahtır diyen
Bir fidanın bedenine sarılırken öfke

Karanlığın acıları sarar örtülerin içindeki kim derken
Zamanın arkasındaki renkler dökülür de
Nedense düşmez hiçbirini özgürlüğün üstüne
Bir bekleyenin elleri dokunamaz dudaklara
Bir deniz kıyısında sabırsız bir çocuk gibi büyür öfke

Sonra bir gün
Sokak bilinen sokak, ses aynı ses, tuz tuzken
Bir kırbacın delici acısı öğretir erken vedanın öfkesi ne
demek

Ve susayan kadınlar çıkar meydanlara
Yaşamadıkları günleri geri alıncaya kadar
Dalgalandırır saç tellerinden yaptıkları bayrakları

Kim bilir belki o zaman diner öfkeleri

Hasan VAROL

“Bir şiirin herhangi bir açıklamasını yapmak bence saçma bir şey. Bir sanatçının nasıl çalıştığı konusunda en ufak fikri olan herkes bilir bunu. Sanatçı çok yaşamış olabilir, çok bilgili olabilir, kendisini bir cambaz olarak yetiştirmiş olabilir. Gelgelelim, yaratma anı geldi mi, bu belli şeyin -şiirin- yaratılması için ona yol gösteren gemici pusulası, nelerin (ya da daha beğendiğim deyimleriyle hangi tonların) gerekli, hangilerinin gereksiz olduğunu bilincin alacakaranlığında ortaya çıkarmayı bilen o şaşmaz içgüdüdür. Sanatçı bir malzemeyi düşünmez, onu evirip çevirir, tartar, nabzını yoklar. Bu içgüdü yeterince olgunlaşmamışsa, en ateşli duygu bile işe yaramaz, donuk bir usavurma örneği olmaktan ve kekelemekten öteye gidemez. Şiir, teknik açıdan, “uyumlu söz” olarak tanımlanabilir – burada bir düşünceyi başka bir düşünce ile bir duyguyu başka bir duygu ile birleştirme, bağlama ya da karşı karşıya getirme anlamında “uyumlu” teriminin altını çizmek gerekir. Bir ara “şiirsel kulak” diye bir söz etmiştim, söylemek istediğim bu türden ayrıntıları seçebilen bir kulaktı.” (Yorgo Seferis, *Profil, Çeviri: Cevat Çapan, YKY s 178*)

Şiirsel kulak söyleyişi benim hoşuma gitti. Sanki benim şiir için şiirin gizlerini topladıklarımı duyan, biriktiren bir kulak. Şiirin oluşumundaki ayrıntıları belleğe alan ve yeri gelince kullanan bir kulak. “Şiir, uyumlu söz” ise, sözü uyumlu kılmada hazır bellek. Yeri gelince hemen biriktirdiğini açıverecek, işte kullan diyecek şaire. Bilmem sizler de böyle bir anlam yükler misiniz “şiirsel kulak” deyişine. Şiirsel kulağı sayesinde şiirini söylediğini, yazdığını söyleyebiliriz şairin.

Bu alıntı bir mektup aslında, “*Ardıç Kuşu*” *Üstüne Bir Mektup*, Yorgo Seferis’in sözünü ettiği.

1949 yılı sonunda, dostu Yorgo Katsimbali, iyi niyetli okurun “Ardıç Kuşu” adlı şiiri, daha kolayca anlamasına yardım edecek bir mektup yazmasını istiyor. Yorgo Seferis’ten, Seferis: “Gerçekten de o sırada bu şiir tümüyle anlaşılabilir bir şey olarak görülüyordu” der. “Senaryoya benzer bir şey yazdım” diye de ekler.

“Bir ara ‘şiirsel kulak’ diye bir söz etmiştim, söylemek istediğim bu türden ayrıntıları seçebilen bir kulaktı.” “Şiiri iyi duyan birinin şiir kulağı bu. Yazının devamında “duyuş”tan söz eder elbette “şiiri duyuş” bu. Orada şöyle der:

“Öyle sanıyorum ki, bu tanımladığım duyuş bugünkü Yunanis- tan’da Solomos zamanında İonia’da olduğundan daha az yaygın; hatta bugün Avrupa’da olduğundan daha az yaygın. Bu belki bir umursamazlığın, belki dil kargaşamızın, belki de şiirimizin evrimindeki hızlı kimsenin izleyememesinin bir sonucu. (...) Ne olursa olsun, insanın şiiri duyabilecek bir kulağa ihtiyacı vardır.” (age s 178)

Şiiri duyabilecek bir kulak ise, şiirle ilgili bir donanımı, birikimi olan bir kulak olmalı. Türk şiirini, şiirimizi oluşturan malzemeyi ta çocukluktan günümüze iyi bilen ve duyan bir kulak olmalı bu. Hatta Dünya şiirini bilen bir kulak, bir bellek bu. Okuyacağımız metinler (folklorik ögeler ve modern şiir) bu kulağı hazırlayacak bir birikime sahip; en azından ben öyle olmasını istiyorum.

Şiir üzerine araştırıp, okuyup, düşünürken sadece Türkçe metinler okumadım, onca çeviri metin de okudum Dünya şiirinden. Oralardan şiiri daha iyi söylemek için, şiiri duyan bir kulak edinmek için.

Öyle ya her okur kendince duyacaktır okuduğu şiiri (metni), kendince anlayacaktır. Sözcüklerin toplanması,

FLOŞ ROYAL İHTİMAL Mİ

Unut

elleri çoktan üşüyen masalları
nasıl da kayboluşları renklerde
sana uymayan basmaları
kalıbına hükümsüz oyunları
masaların arasında nefessiz
açılan parantezleri
dona kalan bakışları, unut gitsin
hecele, dün
yaa u nuu tuu lann biiir yer

hedefsiz koşulan günler, at başı
soluksuz kulvarlarında, anlamıyorsun
yukarı kalkan tozsun
neon huzmelerde ışılan
içine bakmaya korktuğun
çoğalan aynalarda için için
gölgen bakışını yitiriyor
kayan ve sarkan karaltılar
punduna kendini gizlemede senden
havayı avlıyor buruşuk ellerin, hayret
duvardalar, giyindikleri çerçevede
morlu allı çata – patlar, pat pat
betonlaşmış unutuşların
sürçüyor dillerini
delillerle sabit
-buraya kadar

kaçık bir çağ genişliyor
vurdum duymaz bir hızla iniyor şaplak
yediuyuyanların ağzında koyu mavi
şarkılara ismini soruyorsun
bir işaret arıyor başındaki kuş
gukgugukgugukgu, mimkimkimimki...

-fırından taze ekmek kokusu geliyor
beyaz ekmek yemeyeli çok olmuş-
yapacak başka ne kaldı ?
floş royal ihtimal mi?

adımlarını topla git
hecele, dün
- yaa u nuu tuu lann biiir yer -
bunu da unut
hepsi bu!

sözcüklerin dizilişi, birbiriyle uyumlu söylenişi, yeni çağrışımlar elde etme, sözcüklerin şiir haline getirilişi... Her aşamanın birikimini bulunduran bir kulak. Sonra kendim de şiir adına bu metinleri okurken bir çeşit şiir kulağımı besledim, böyle bir kulağa sahip olmaya çalıştım. Ne diyordu Yorgo Seferis: “Ne olursa olsun, insanın şiiri duyabilecek bir kulağa ihtiyacı vardır.” (age)

ÖRTÜ ÜSTÜNE ÖRTÜ GELİR

Ey insan ey dolayimli varlık
Etrafına iyi bak yapacağın yolculuk
Daha önemli olabilir kendinden bile
Yaşam daha iddialı olabilir
Sonundan bile

Duyarsın sağırlaşsa da kulakların
İncelmiş ve kalınlaşmış kalplerde
Yaşam iplikçisinin ipliklerini gece ve gündüz
İçerideki تنها aynaya çekişini

Dünyayı dolduran bakışlar aynada
Kendi sembol aydınlığına hayran bakar
Dış aynalarla okşanır çünkü
Yeryüzü ve beden

Bakabilir artık kendine aynada
Yeryüzü örtüsüyle kaplanınca
Temaşa edebilen; çıplak ben

Geçmiş hep yanımızda
Bakarız ama bazen çok derin
Ceplerde unutulmuş biraz zaman
Biraz daha anlam aramak gibi
Kişi hangi izinle dolaşır bu dünyada
Ve kim olmaktadır nasıl bilir

Ölümü bahçelerden attık
Yurtsuz olsun diye o
Yine de buruştu bütün aynalar

İşte تنها, gelir yaralayarak iner içimize
Altın zırh düşer ve çıplak ben kalır
Yeryüzü sahipsiz bir kın gibi dışarıda kalır

Ve işte gece unutarak gelir
Dilin evi kapanır
Örtüyken her şey
Bütün örtülerin üstü de örtülür
Örtü üstüne örtü gelir

MENDİLİ OYALA

Ben kandili yakayım
Sen mendili oyal

*Üzerindeki ışığın
Renklerini sen seç*

Sadece uzak dur kırmızıdan

*Tarih; yeterince kan akıtmışken
umudun mendillerine*

AÇIĞINDA GÜN AĞRILARININ

göğün açılan kanatlarından dökül üzerime
şavkında çırpınan iç denizleri içeyim göğsünden...

epifitlerinden düşeyim sürmelerinin
dürtüsü ipekte gelişlerinin ah
nefes nefese kalışlarına karışayım
balından kesilen çığlığın sessizliğine doğayım
yansidikça işmarından alevine yağayım

koynunda lekesi ay ışığının ah
değgisinde bakışların gelinciğe titredığımız koyuları
seyre dalayım
sırtta kırılan kirpiğin incindiği yerde kalayım
seveyim ah
açığında gün ağrılarına çiyleneyim

ısırtığı dudakta ah
tan kızılı boşluklardan sızdığımız suların
kuş kanadı sevişlerine yatayım
adacığımı alıp ardı sıra gezintiye çıktığımız kumsalların
neminden vereyim
baldırlarda izlerini
ipek böceğinin duvağından saldıığımız bahar yeşillerini
gözbebeklerine ilişen sancıyışlarına katayım
zarından soyunayım
dal gövde ah
iç içe sütlendiğimiz coşkuyu kuytularda ah
seline çiseleyeyim

alayım mı oylumlarına damlacığın bir daha söyle
tozağında henüz küllenmiş yavruların şafağına
üfleleyim mi
seveyim mi azıcık

ışıl ışıl boşaltısında boynun eftelya sürülerini beslediğimiz
düşe serpe sevda serenatlarının hoşluğunda
sarhoş neyzenlerin hem halinde
başakları dikip dikip kafaya
suyundan çektiğimiz ağzını gurubun
tomurcuğunda acıtayım
dip dibe boşaldığımız ırmakları oyuğundan belin ah
sarışlarına bırakayım

avuçlarda ışıltısını deniz kızının
arkaya akan tenin gözlerinde kısılan buğusuna açayım

çırılçırplak visalinde
bir kızıl lalenin susuzluğunda ah
seninle öylece ah
sıcağına bastırıldıkça bastırdığımız gözeciğinden güneşin
derin çölleri çağlayayım
ıslağında kozasından delindiğimiz sabahlara yanayım
seveyim ahh
kucağında üstsüz mavileri gövreyim aşk!

SADECE ŞİİR

Hüseyin ALEMDAR

1

Şiir; hem kan hem kan basıncı, kan(a)dıkça.
Git, bir şiire bir sevgiliye gider gibi, git de beni anla--
demem o ki, ya bir ağaca yaslan ya bir kalbe!

2

"Heves" çağından "veda" çağına, "gurbet" burcundan "hikmet"
burcuna amansız yolculuktur şiir; düşeyazmak, öleyazmak
çizgisinde çile çeker gibi defter doldurur şair. Şairden ve
şiirden çok defterlerin gençliğine inanırım, keşke İlhan Berk
dahil her şair defterlerin gençlik yaşında kalsa, hiç gitmese, hiç
ölmese! Her yaşta şairden de genç olan defterlere baktım da
anladım, şiir uçları. Her defterin gizli ve gizemli derkenarı
yapın beni, hiç ölmeyeyim. Ya da sana tutunup öleyim Arzu,
pardon Zülal, hep defter kalacak "heves defteri" tadında.
Sanırım o deftere saklandın da duydun beni!--
Ah!, "ölüler yalıdır
belki değil
sen de öyle!"*

3

Şiir; görme ve gizleme kesinliği:
Kağıtta, kalpte, kahredişte--
"neden taburcu olacaktım senden sevgilim
yeminler olsun iyileşmedim, iyileşmeyeceğim!"**

4

Ars poetica! Arz poetika!
Ey genç ve olgun şair, orda mısın!?
Ara ve köprü kitapları gelmene rağmen akıl hocaların ve
görece ustaların yerli yerinde, artık onlardan kurtul. Dilin
kendisine ters düşen şeylerden bir bir uzaklaş, soğuk dizelerle
soğuk şiirlerle bir yere varılmaz, iki yüzünü birden batıya
dönme, şiir doğuda senin içinde, yani şiir bu topraklarda,
Anadolu'da, unutma. Bir köy türküsü dinlediğinde tenin
üşüyorsa ayazdaki sıcak şiir budur. Türk şiiri tarihindeki yerini
düşünmen için çok erken, sadece şiirini düşün. Bilmem
farkında mısın, senin şiirinde hala sözdizimi ve ritim sorunları
var. Düzyazı şiirin allahına çalışmakla meşgul olsan da şiir
disiplinini elden bırakma. Vaktiyle küçük İskender etkisinden
de kurtul demiştin sana, neyse ki ara başyapıtlar havasına
girmiş gibisin. Benden ne kadar kaçıp uzaklaşsan da nefesim
ensende! Aslonan aşk ve hayata rağmen şiir, unutma! İlk ara
başyapıtını duyduğumda Anadolu dövmeli bir kalp
göndereceğim sana.
Beni unutma!--
"Yıldız gör, gözünü yum
Sen benim Anadolu'm!"***
Ah! Sen benim tanyeri oğulkızım, sen benim dünya ahret
şiirim!

5

Şiir; öncenin ve ölmenin boşluğu
az önceki dünde bile--
siyah beyaz, aksak ağrı, sepya keder!

6

Şiir; aklın ve rastlantının ördüğü ses/doku,
tin beyaz mucizevi ışık

tende—

7

Zaman ve şiir, şiir ve zaman--
sayılmayan iki sayı her ikisi
kurguda bile!

8

Şiir bir o kadar eski bir o kadar yeni--
eski anlatılır da yeni anlatılmaz ancak;
yeraltını yerküreye bir dilsiz hecelemiş dize dize,
o gün bugündür yeryüzü ile gökyüzü serap ve sevap
merdiveni,
çık çık haz ve günah sözleri "yeni"yi en güzel eskitebilme
çabası.

9

Ey şair, orda mısın!
Artık "ey genç şair" diyerek seslenemiyorum sana, şiirin genç
olsa da orta yaşları çoktan geçtin. Zamanı ve saatleri iyi
kullanma vakti: Unutma ki, gece yarısından sonraki ve sabahın
ilk saatleri en çok da biz kaybetmişlerindir, şairlerindir. Herkes
uykudayken bize kalan saatleri hazla ve acımasızca iyi
kullanmalıyız; değil Allah, İlhan Berk bile duymasın,
hissetmesin seni, beni, bizi!
Gençliğimi ve Nezval'vari şiirlerimi acayip özledim kanka,
aramızda kalsın.

10

Şiir, k/ayıp dil--
sesten öte dil bayrağı,
şairin iç gönderinde!

11

Şiir; aynalar üstü,
tıpkı gece gibi!

12

Bütün şiir sanatlarını, tüm şiir türlerini gördüm mü, sanırım
gördüm. Bu biraz da görmek, görmek, görmek; İlhan Berk
"bakmak" diyecek, çok haklı. Her günün ilk saatlerinde şiir
düşüncem değişmese bütün şiir sanatlarını, tüm şiir formlarını
üç oturumda anlatacak gibiyim. En iyisi şiiri görmek, bakmak;
işte bu hiç bitmese!

13

Bazen şairin sözcük bükürken kırdığı
tek bir harfin kemik ağrısıdır şiir--
şiir biraz da harf harf sözcükleri ağlatmak değil mi,
yeter ki kalıcı kusra dönüşmesin kamburluk!

14

Işık, daha çok ışık; en çok da karanlıkta--
şiir ki; ışığın sesinde, sesin ışığında,
karanlıkta bile!

15

Tensel ölüm, tinsel dirim;
boğumlu günde bile şiir bu. Neyse ki ölüm ve dirim kadar genç
hazıran. Şiir ve şair duruşum biraz da bu: Kendimi ve hayatımı
sorgularken ne yılları suçlarım ne de ayları, karım günlerin
elinden ne çalmışsam. Varsın nisan ve haziran en kötü iki ay
olsun, nasılsa ben "kötü"nün içinde iyiyi bulup çıkarmada
ustayım. Her iki ay da gizli iki baharım benim, ne mutlu bana!
Her iki ayın sonuna birer gün ekleyerek kendim olma isteğim

GÜL AĞACI

Özenle besleyip büyüttükleri
gül ağaçlarını kesip
yangınlara salıyorsunuz
ceylanların gönlünü

Sarsıntılarınız ben merkezli
bir tilki sabrı var
deprenmler yaratan gözlerinizde

Çıkmaz sokakları arar gibi
hüzne kıvrılıyor
aleve dönüşen umman

Duyarsız zulümlere açılıyor
kirlili oyunlarınızla bezediğiniz
vicdansız kapılar

Dünyayla beraber ağlıyoruz
hıçkırığımızdan haberiniz var mı

Vücudumuz sonsuza akan ırmak
sahi siz neye aşk diyorsunuz

ömrümün süsü benim. Nasılsa "Ağır Hasta" dahil her şiir leke
ve günah biraz, her şair günahkar ve hilekar biraz!

16

İlk buluşma ile son veda arasında merhamet ve şer boyunca
yürür şiir. Merhamet ve şer halkası kitaplara saklanır da şiir
şiir şiirin görünür şairine bile: Sahi, acı sarı her kitaptaki en az
üç şiir dost görünse de biçare suçlu kılar şairini, bir türlü haklı
çıkaramaz kendini şiir yaratıcısı--

"Neden taş kırıyorsun diye soruyorlar boyuna

Bilmem ki ben türkü söylüyorum yalnızca

*Gel haydi, dereye söyleyelim ilk buluşmamızı"******

17

Şiir ve şiirlerim olmasa neyim ki ben, hiç; terütaze hiç--
Hiç mi dedim!, hiç dediğim şiir ırmağı, haz deltası, dölyatağı;
harf harf, sözcük sözcük, şiir şiir tertemiz kirlenip
yıkamalarım benim--

"tümceleri sevişirken

hiç görmemiştim. sözcüklerin

memelerinde kurutuyordu

*çamaşırımları şair."******

(Kire ve günaha b/aktım da beyaz beyaz kendime şair dedim!)

* Salih Mercanoğlu

** Eyyüp Akyüz

*** Sabahattin Kudret Aksal

**** Musa Öz

***** Fuat Çiftçi

Yokilçe Gebze 23 Eylül 2023

SOYDAŞ DOĞUMLARIN BEREKETLİ KANI

Sen kaç mart gördün kedi
Ben marta doğmuşum
Doğalı ben çok sene olmuş
Fakirmişiz o zaman
Sen hiç fakir oldun mu kedi
Zulme sebat edip
Doyurdun mu öfkeni

Tangır tungur sallamışlar beni
Babamın beşiğinde
devrimci kediler görmüşüm rüyamda
kırmızı olanından hani
hani marks sempatizanı çekiciyle örsüyle
faşisttir biraz köpekler bilirsin
hav hav hav

Sen kaç köpek gördün kedi
ben köpeğe doğmuşum martin köpeğine
hatırimda bir ses büyürdü
hav hav hav
kötücül köpekler geçerci vakitsiz mevsimler getirmiş
içimde nükleer yaz, didaktik ironi
birçok zırva en çok da trigonometri

Sen kaç kadın gördün kedi
ben kadına doğmuşum, kadına büyümüşüm
Tanrı çok kadın vermiş bana
Ama bir kadın kedi
bir kadın elleri dokunabilen
dudakları öpebilen kolları sarabilen
martta bir kadın sevdim kedi
bu kaç ekmek eder

Neyi anlatıyorum kedi
ne için sorusundan önce büyüyen çamlar
neyi irkiltiyor
bu bayat ekmek
bu mülteci hırs
Neye doyuyor ademin kini
Dizlerim eski ve yırtık
Bir ağaç gölgesinde bulunmuş kadar serin içimdeki toprak
vuruldu mu ki kanayım
kalkındır ülkemi ey barışçıl mızrak

BAŞLAMAK İÇİN YENİDEN

Berber yaşadığımız yerkürede,
günlerce aç kaldığım zamanlar oldu.
Bu durum, akrabalarımı hoşnut etti.
Hayata ve akrabalarımın ölümün kıyısından baktım:
hayat, akrabalarımı kınadı,
intikam için bana yeni bir sayfa açtı.

AHENK EBEDİYEN KESİLMESİN DİYE ... MÜMKÜN VE EZA - AYFER KARAKAŞ

Hicran ASLAN

Haziran-2023 Klaros Yayınları etiketiyle çıkan *Mümkün ve Eza*; Ayfer Karakaş'ın üçüncü şiir kitabı. Diğer iki kitabını da okuyup üzerine yazdığım için bu şiir kitabında kendi şiir atmosferinin dışına çıktığımı söyleyebilirim. Şiirler tamamen yatay eksenli ve toplumsal öğelerle örülmüş. Kurgudan uzak, yaşamsal olanı önceleyen, ülke gerçeklerini aşkla sentezleyen şiirler. Bu statikliği kırmak için italik vurgularla metaforik giydirmeler de yapmış. Şiirler sanki bir günlükten alınmış gibi kesintilerle ilerliyor. Cümlelerin sonuna konulan üç noktalar kalanı kendimiz tamamlayabilelim diye. Sanki her kitabı bir öncekini daha anlamlı ve anlaşılır kılıyor.

Sessizce kırılan, çitirtisi duyulmayan üzgünler'e... diye başlıyor kitap. Kırgınlığını yüksek sesle söyleyemiyor Ayfer, yerinde durup herkesi affetmiş olmanın yorgunluğu ve hüznü sinmiş kitaba. Ben çok yorgun şiirler okudum bu kitapta yorgun, kadın, sıcak ve tanıdık. Çok ertelenmiş ve beklemiş öfkenin içten içe sahibinin kuyusunu derinleştirmesinin ayak izleri her sözcük. Nilgün Marmara'nın "*Beklentim yokmuş gibi davranıp, içime dünyalar kadar umudu sığdırmaktan yoruldum.*" "*Benim hiç gönlümü almadılar. Ben hep kendi kendime bir köşede affettim herkesi*" cümleleri dönüp durdu içimde.

Bir şairi bütün yazdıklarıyla tanımak şiirindeki değişimi dönüşümü takip edebilmek şairi tek kitapla değerlendirmekten daha dizginleyici oluyor. Bu yazı da benim için öyle bir yazı oldu. *Ölü Geyikler İçin Eleji* isimli kitabında; "*Çok geniş bir kelime yelpazesi var, sözcükleri sakınmadan beklenmedik kullanabiliyor. Bu kullanma biçimi kimi yerlerde çok sertleşiyor. Şiir malzemesini hırpalamaya varıyor. Kaygı bozukluğu gibi şiirler lirik, protest, arabesk iç içe ilerliyor*" demiştim. *Tanrı Lekesi* kitabında; kendi sesini işitmek ister gibi şiirin çağırıcıları Ayfer'in çağırıcılarını aşırıyordu kimi şiirlerde. Hayatta sustukça ve arındıkça şiirde şahlanan bir üsluba, hayatta evcilleştiği oranda şiirde yerlilik ve yerelliğin çok üstüne çıkarak yazmıştı. *Mümkün ve Eza*; toplumsal aşkın tepkileri ve tikleriyle okuyor. Bu akış içerisinde sert ve erkeksi sözcükler de uçuşuyor, buna rağmen önceki kitaplarından daha ince, kırılğan, kadın eli değmiş bir biçimle kurmuş kitabını. Evet bence üç kitap arasında böyle bir geçiş var. (Bu paragraf meraklısı için üç kitap arasındaki dönüşüm için yazıldı.)

*Bir haylazlığa yaklaşıyorum bir bekleyişe
Say ki işçi bir baba ekmekle dönüyor eve
Ve heybesinde oyuncak kırmızı bir araba
Say ki fabrika paydoslarında yorgun bir merhaba
Haylazlık... bekleyiş... sebeplerden sebep düşür bu noktaya!* (horoz şekerini sevmek, s. 11)

Bazı dizeler eklerden başlıyor. Kelimenin köküne yeni bir zaman ve uzam yaratmak için çok estetik bir yol. Şiir isimleri altındaki şiire başlık olmaktan tedirgin kimi yerde, kimi yerde pasajından koparılmış gibi yalnız duruyor. Kimi yerde tek başına şiir.

*Bir yer altı suyu filzleniyor aklımın denkleminde
Sen yağmur ve kar sularını gövdeneye kılmışsın
Kendini eritmek, gövdeneye karışmak... yağmur*

Ozan ÖZTEPE

MEMLEKETİMDEN
İSYAN MANZARALARI – CII

ÇOCUK 682
KIZ
KİMSESİZ

Bir anda geliverdi ölüm
Görünmeden kimselere
Göğe savurdu şehri
Serdi yere yeniden
yeniden...

Sabaha karşı beliriverdi ölüm
Nefes alıp verdi toprak ana
Bir anda öksürdü sonra
dam duvar yılcaya dek bir daha
bir daha...

Maraş'ın elinden geldi ölüm
Asi'nin öfkesinden
Yaşamak ölmektir beridekilere
Gam kaldıysa elde belki de
belki de...

Toprağa inen tohum şimdi
Çocuk 682... kız... kimsesiz...
Ne bir izi kaldı geride
Ne bir ismi. Amin
Amin...

*Ve kar sularına değin
İnsan, insana tapınak... mümkün ve eza!*

Ben değil biz vurgularıyla yeni bir şarkıya kalkışıyor. İnce ve tiz değil dikey değil kalın ve tok seslerle ilerliyor. Kulağın alışkın olduğu tonal değerlerle iki ayrı şiir iç içe yürüyor. Biri tanımlıyor anlatıcı, diğeri soyut. Ahenk ebediyen kesilmesin diye şiir tutturuyor. Sorular bir yere varmak için değil. Kendini ikna etmek için "*zamana, imana, şifaya ve dahi bir yalana daha kırılacak parçam yok!*" diyor.

Reddedişlerin hazırladığı muhteşem kangren!
Fındık bağlarından, lokantalardan ve pavyonlardan dinen
ahenk
Müeyyidelerden süzölmüş özsu
Yani bu... kırmızı bir şey var içimde, içine sığrayan
Katmerlenen, çatallanan ve tekrarına içine sığramanın!
(portakalın tadına iman etmek, s. 22)

"*Orpheus geriye bakar; çünkü ölüm eşliğini aşır Eurydike'yi bütün görünmezliğiyle görmek, onun karanlık belirsizliğine biçim kazandırmak ister.*" der Blanchot. Şiirler günü, somutu, an'ı yazsa da bu kitapta garip bir geriye dönüş hissettim. Çok sevdiği birini hem her gün gören, hem aynı evde yaşarken delice özleyen bir hüznün ve mesafe var aşkı işleyişinde. Ve tanımak için karanlıkta biçim kazandırıp görünür kılmak istiyor gibi bir son bakış.

Sinan KABAN

FENA USTALAR

Söz namustu o fena ustalar
Başladı mı üç gün deyip bitmez işlerden
Çalıp hayatımı benden sonra tufandır
Pankartıyla peşin satan resimler önünde
Az çekmedi eşraf o fena ustalardan

Kalfası iskambilde çırağı ameliyatta
Hunhar bir yapboz oyunudur evimde tamirat
Eline düştünse acil serviste
Pahalıdır hayat benden çıkar
Bildiğini okur o fena ustalar

Esnaf loncalarında açılan bahislerde
Sorarlar bizden ahıyız elhamdülillah
Hepsi değilse doksan dokuzu
Dokununca ahı Fizandan duyulan
Gürültüsü kendinden büyük fena ustalar

En iyisini ben sıkırım vidanın
Şahane tamirlerim var dünyanın contası bizden
Bir göçebe ruhtur burda hayat
Ne versen yerleşmeye razı olmayan
Rüyasında adımı sayıklar o fena ustalar

Gonca DOLU

SIRLAR YORGUNU KALDIRIMLAR

Yerin dudağını ıslatan göğün altında kayıp giderken varlığı
ateş sarıyor karanlıkları

uzadıkça uzuyor adımların gölgesi
sesler içinde
susmuş olanın yankısı da yok

ayağa kalkmayan yarının peşinde koşarken kaybettim
ben beni
bulutların öptüğü kaldırıma soruyorum
ilk kendimi

aşılaman duvar
açılamayan kapı önünde beklemekmiş ardına düştüklerim

kaderimi sorgulayan gardiyan ayakları altında titriyor
geceleirim

yorgun bedenim üstünden bir de aşk geçince
geceye açılıyor odalar

yine de sen sakın bana bakma
adımlarımı hızlı tut
dök gölgeye
yüreğimin son alevini
tomurcuktan hızlı bir öpüşle
düşmeden kokla beni

anıların keşiştiği sapağı döndüğünde
ansızın gelecek
tenine seslenen adımların yumuşak sesi.

Tuğrul EDİZ

ZAMANLAR YAŞAMANIN GURURU

Sevmediği yollara sevdiği insanlar için gider adam
Sularda ay kakhahaları, yakamoz deyip geçme
Çizmelerim karanlık, yılları dolaşıp bugüne gelen asma
Ay batar ben batarım sulara, ay düşer ben düşerim yollara

Denizi sevmenin derinden izi, kuş gibi olmanın eksiksiz
erinci
Neden yanlış insanlar hayatlarımızda, kurtaramıyoruz
kendimizi
Aklım yenilmeseydi kalbime, öyle hızlı çarpmasaydı
kalbim
Bahçe sandalyeleriyle oynuyor rüzgâr, masa yerinden
kıpırdamıyor

Unutamayacağı kentlerde unutmanın kitabını yazıyor kadın
Güneş gözlüklerine bayılıyorum, ikide bir uçan vizör
şapkasına
Dilinden düşürmediği ayrılık aşka bırakıyor yerini, daha da
derini
Ay çıkar ben çıkarım pencereye, ay döner ben dönerim
sevdiğime

Kalan bir şey söyle yaşadığın şaşkınlıktan, tebeşirle
yazamazsın
İskarpın bilir sokakları, piyede pul şemsiye en güzel
yağmurları
Kapı zillerini çalıp kaçıyor rüzgâr, asma kilit yerinden
oynamıyor
Zamanlar yaşamının gururu, kentler yaşlansa da yüzler
eskimiyor

Mirza ŞAHİN

SEZAI KARAKOÇ*

Bir kez daha yaşamayı öğretiyor
Kara kaşına takınmış ak yüzüyle
Dirildiğinde çiçeklerin en güzeli
En çok gerdanına yazık oluyor
Kalesi kuşatılmış bir yüreğe
Fetholunmayacak bir ülkeye
Bitiştiriyor birtakım çarşıları ve ayetleri
Fatih'in göbeğinde yaradılışıyla
Görmesek ikindi yaşarmazdı
Yaklaşan ölümün öteberisine
Sırtlasa bir dizeyi üstüne çadır kurardık
En uysal vakitleri kamçıları benliğimiz
Gül dikenleri kanatmazdı elimizi
Artık direkler ararız biz haftalarca
Yıkılmaya kalkan şehri ayakta tutmak için
Mezarının etrafında çocuk sesleri
Bir şiir daha yazmadan kapama gözlerini

* Vefat ettiği günün gecesinde (16/11/2021) yazılmıştır. Büyük
şair Sezai Karakoç'un ölümününün 2. yıl dönümünde saygıyla...

SESSİZLİĞİN DERVİŞİ
EROL ÖZYİĞİT'İN
'TARLA KUŞUNU ÇAĞIRMAK'
KİTABI ÜZERİNE

Mustafa SEYFİ

Şiirimizin gürültüsüz dervişlerinden Erol Özyiğit'in son kitabı *Tarla Kuşunu Çağırarak*, Haziran 2023'te Pikaresk Yayınevi'nden çıktı. Selefî *Göğün Söküğünde Yedi Kış* ile aynı yayınevinden, yaklaşık iki yıl sonra.

Özyiğit, bahsi geçen bir önceki kitabını (*Göğün Söküğünde Yedi Kış*) şu dizelerle bitirmişti: “*rüzgâr, giderken / ne dedin ki çiçeğe / boynunu büktü*”. Yeni kitabı *Tarla Kuşunu Çağırarak*'ta ise şu dizelerle karşılıyor bizi şair: “*gittim / içimden konuşmayı taşlardan öğrendim / geldim*”.

İçinden konuşmayı taşlardan öğrenmiş bir şiir anlayışı var Özyiğit'in, bu kitapta da aynı özü koruyor ve bizlere sunuyor. Beslendiği kaynaklardan doya doya içmiş, sessizliğin örsünde dövülmüş bir şiir bu, “*çürüyen bir aynada arıyor yüzümü*” diyen bir bilgelik.

Şiiri ile varoluşu arasında süslü etiketler yok Erol Özyiğit'in, Siyah Kağıt isimli şiirinde de dediği gibi “*bir yalana inanacak kadar yalnız kalmış*” bir şair o. Şiir borsasında işlem görmeyen, hatta yeni tabirle ‘old school’ (*İng.: eski toprak*) bir şiirin son temsilcilerinden. Lirik ve kederli. Zamandan ayrı ve hatta belki tek. O kadar ki, şair aynı şiirinin (Siyah Kağıt) son dizesinde bu savımızı destekler nitelikte bir yere işaret ederek “*ağıtçılar şimdi çağırmalı beni*” diyor, *eski toprak* bir şiirin anlayışının yalnız kalmış bir ağıtçısı olarak. Çünkü Erol Özyiğit “*göğü çeken kıvraklardan sonra geldim / yeryüzüne*” buyuran ve “*ben tarla kuşu / adı tutanaklarda geçmeyen ceset*” diyen bir şair.

Sinema da önemli bir yer tutuyor Özyiğit'in şiiri kavrayışında. Öyle ki *Bir Filmin Şiiri* alt başlığıyla hazırlanan *On Dakika Ara* (Pikaresk Yayınevi, Temmuz 2022) isimli, her şairin bir sinema filmine şiir yazdığı şiir seçkisini de hazırlamıştı yakın zamanda. Bu bağlamda, başta Abbas Kiyarüstemi olmak üzere, özellikle İran sinemasından pek çok imaj okuyanların gözüne çarpabilir Erol Özyiğit'in şiirlerinde. Sözelimi “*dünyaya sürgüne gönderilen / ölü atların hayreti ile geldim*”, “*çünkü haramiler / dünyanın ilk akşamında avluya çıkardılar / süt içen yılanları*”, “*gül den düşen kara bir harfle / adımı sorduğum / her kapıdan şerle kovuldu*” gibi dizelerde bu etkilenmeyi görmek mümkündür, yerindedir ve sevindiricidir. Çünkü etkilendiği İran sinemasının ‘şair’ yönetmenleri gibi, derdini bağırp çağırmadan, yakasında sessizlikten örülü bir madalya ile derdini anlatır Özyiğit ve iyi de yapar.

Geçmiş arayan, çıplak elleriyle geçmişin küllerinde anıları yoklayan bir şiirin temsilcisidir Erol Özyiğit. Bir önceki kitabında çokça yer verdiği ve kendi içinde tekrar etmekte olan *incire yemin eden anne, kendisine benzetilmekten korkulan ölü dede* gibi duyarlıklar, bu kitapta da kendini *adı ali olan babalar bilir, ölmek için kışı bekleyen dedem* gibi söyleyişlerle yeniden bulmaktadır. Belki de çocukluğunu şiirlerde arayan bir zaman tutsağıdır şair, böyle bir yakınlık duyarız onun kaleminde.

Kitabının ‘*tarla kuşuna susmak...*’ başlıklı son bölümünü ise hem şiirinde hem de özel yaşamında önemli bir yer kaplayan ve 2022 yılında kaybettiğimiz şair dostu Sina Akyol'a adanmış Özyiğit. “*gittim epey bir uzağa*” diye başlar

Erkan KARA

CİNSİYET NEŞESİ

aşk, bir hâl edinişti hayatta
onun için yalnızlığında
ben hep masallar anlattım
kendime, hayaller kurdum
sonra, soğuk günlerde, evet
içimden üşürdüm ben hep
kitaplar okudum neşeme
şiirler yazdım

sana lisa
her şey zamanında güzel'i anlattım
mesela, evlenip aile kurmayı
bir çocuk sahibi olmayı mesela
o mutluluğu anlattım

ve ben,
karşınızdaki insan size emanet'tir
sözü ile, bendeki bu emaneti
bir sorumluluk içinde
sana bir hakikati anlattım

sonra lisa
unutmamalı ki yapıp ettiklerimiz kadar
insan yapmadıklarıyla da varmış
yani, aşk diyorum, âh
her şeyi ile yaşanandı, unutmama

işte böyle
aşk bir hâl edinişti hayatta
ve büyük aşklara böyle gidilirdi
ki çok sohbetler dinledim
çok muhabbetlerde buldum
çünkü, ezelde aşk vardı, evet
aşk diyorum, âdem ile havva gibi
kadın, erkek arasındaki
cinsiyet neşesi.

bu bölümdeki şiirlerine ve devam eder: “*can havliyle ayrılrken / k e n d i m d e n*”, “*ey güz rüzgârı / hatıralar yaprak değil / süpüremezsın*”, “*yağmura bakmaktan / yorulan çocuklar için- / yine saklandı bulutlar*”, “*sarmaşık ekti / görüş gününde annem / saklı yüzüme*”... Ve kitaba şu dizelerle son verir Özyiğit: “*mezarcı işe ara veriyor / ay için kederli şarkılar yazan / ağustos böceğini dinliyor*”.

Kitabı ve yazıyı kapatırken ben de aynısını yapıyorum şimdi, ay için kederli şarkılar yazan ağustos böceğini dinliyorum, tarla kuşunu çağırarak'tan gelen ağustos böceklerini...

İlhan KEMAL

İÇİNİN DAĞLARINA CEYLAN GELDİM

Bir cenaze töreninde tutunuştan tutku apardım
Tuttum bir sap gül çektim taziye çelenginden
Ölmekle koşuttu bu izbe koşu, hele düştünse
Kabul edemezdim kaybedişi, bir buluşa eğildim
Dedim: Kutsanır şu yaşamak o yaşıyorsa içinde!

Taş uçurtması getirdim, yığışsın için inceliğin göğünde
Bir yağmur başlasın yağışsın için çorağın illerine
Pamuktan hüner getirdim kayalar eritebilelim için
Sandım gelirsem kallavi sevinçler bırakırım dünya içine

Uçurdu yaprak aklımı rüzgâr, düştüm, yerlerde debelendim
Yıprak bir zemine denk geldim gazelin ziyan sayıldığı
Burada yerden bitme devler, alev kusan ejderler
Geldim ateş çemberlerinden içimde bin bir infilak

Ben sarhoş geldiğimde Cem şarabı icat etmemişti
Sürdüm atımı, dağ olmazsa dağdağa aşarım dedim
Şid yüzüne eğildim, öptüm, dudağım şad, tut ki eridim

Kendimi kundakladım, barikatlar aştım da ne oldu
Hiçlik beşiğinde acılar kundakladım da ne oldu
Benden belledilerdi Cem hatırına yere dökmeyi son
damlayı

O şarabın som damlasıyla kalbimi zomluğa erdirdim
Olduysa şu cendere yokuşunda kârım bu oldu işte

Kuruyuş kavminden ırmak şırıldadım günlerin çölüne
Şok şaşkınlım nasıl kurtuldum evren uçurumundan
Başım döner artık geri dönemem oralara, vurun beni
ovalara

Hayır, kara kapısı kırmızı bahçelere açılıns içinin
Kutucuk odalarına evren sığınsın metruk evimin
İçinde üç asır düşü udumbara çiçeğinden geldim
Bir yitikliğin renklerinden getirdim, al, alı da var moru
dal..

Ayrılırken böyle ünlemiştim, hiç unutulur mu? :
"Az dur, hemen gitme, bir şey demem lazım!
Kısa hayatta seni sonsuzluk kadar beklerim!"
İşte o bekleyişten geldim, omzunu başıma arala

Zorba avcılarının tüfeklerinin ucunda böyle sürgit,
Nereye kadar soluk alabilirdim? Aşka sığındım
Ceylan geldim, kabul et içinin dağlarına, soylu kuytuya.

Hasan ÇAPIK

ESKİMEZ ÇEKİM

bir fotoğrafın arabıdır yoksullar
ana renkler kadar
uzaktır yaşam

Cansu AYDIN

PASTORAL SENFONİ

buruşuk avuçlarında tutuyor bilge zihnim bütün varoluşu
tersyüz ediyorum o masvavi çiçeğin içinde saklı efsunu
siz, derin derin nefes alın ve hissedin büyülü sözcüklerimi
düşlerden düşlere uçan ölümsüz rüzgârın şen musikisini

geç öğrendim en çok ihtiyaç duyduğu iki şey sevgi ve
güven
kaygıyla ağlamaktan gözleri kör olmuş bu gözyaşı
küresinin
ama parçalanmış yürek kutumda kırmızı bir umut keleşi
var
onun görmeyi bir gün eskisinden çok daha iyi öğreneceğine
dair
çayır zambaklarını, sevda rayihasıyla salınan alev
çiçeklerini
gökyüzünün engin sessizliği içindeki duru gecenin
güzelliğini

âh! bakmayı öğretmeye çalışıyorum ona, duyarak
görmeyi...
ve saf çocukluğunu hatırlatmak istiyorum bin yıllar önceki

Fatih Erdem KAVAK

SIR

unutulmuş bir uykunun ortasından
dünyaya sürüldüğüm zaman
derisinden yeni sıyrılmış
bir yılan
bir sır fısıldadı kulağıma;

ölümünden bahsetti bana
en büyük günahımız aşka karşılık
tanrının bize bir ödül gibi sunduğu
sonsuz cezadan
yaşamdan
ölümünden...

bu yılan büyüttü beni,
derisinden sıyrıldı
kafatasıma yerleşti.
en muğlak
en mutlak bu sır
kazındı canıma.

işte ben
bu sırrın ağırlığınca
bir tahammül ağacı taşıyorum sırtımda.
yaşıyorum
ve yaşayarak
bir ölümü süslüyorum yalnızca

Serap Aslı ARAKLI

SEİNE'DİN PARİS /

Avrupa turuna karar verdiğimde
İstanbul ve ülkem içimde düğümlendi
her halimi ve halsizliğimi bilen babam
küçük bir kıza harçlık verir gibi
üç dilde paralar sıkıştırdı hayal çantama
ve ekledi: dünyanın öbür ucuna gitsen de
sütün, buğdayın, şiiirin yurdu Anadolu'yu unutmama
gidiyorsun madem Paris'i görmeden dönme--
ah, dönme lafını ben öl'm anladım, ağladım
babam karşımda "ü" harfinin derin hüznü
otuz üç taşını saymakla meşguldü
kalbimdeki tespihte

Dağsız denizsiz şiirsiz yap desen de yapmam
bir bakmışım ki Almanya Avusturya şehirleri bahane
Paris'in orta yerindeyim kol saatim bile şaşırmış
sırtımı Eyfel'e dayar dayamaz boyum uzayacak sandım
dağlar ve şehirler demir ve kömürden yapılmamış
bir kez daha anladım, şiirden başkası anlamaz ki!

Saint-Jacques kulesine sordum şairleri bir bir
ne babamın Cocteau'su, ne Aragon, ne Baudelaire
tek bir şair bile sesime tutunup gelmedi
meğer Paris onlar kadar İlhan Berk'in de Parisiymiş
Aşk Tahtı dedi de yanıma oturdu
gençliğime selam durup ağladım

Seine'e düşürdüm deniz alyansımı
Paul Celan gibi içimden kanayarak
bendeki Seine'din Paris
söndün!

Paris, 11 Ağustos 2023

Dilaver KORKMAZ

SATILIK İLANI

Huzurevine yatacağımdan uygun fiyata satılık ev eşyası...

Onur SAKARYA

DÜN AKŞAM SANA ÇİÇEK

Dün akşam sana çiçek getirmiştim
Evde yoktun
Çiçeği yedim yoktun
Var mıydın yoktun
Bir han ilahisi gibi boşaldım sürahidem
Kırık bahçelere doldun
Sandım her şey güzel
Sandım gökkuşağını öptüm
Sandım vuruldum bir otel odasında
Yüzü paslanmış askerler gibi
Sabahın söküğünde caddelere döküldüm

Dün akşam sana çiçek getirmiştim
Kayıp bir huduttun
Hissettim elbet olmamanın tedirginliğini
Gözlerim yorgun mermi
Eteklerine düştüm
Anladım kanı akmayan böceğin ruhunu
Öncesi vardı ama yoktun
Sandım plastik derimdi
Sandım uğultun demirdi
Sandım büküldü iksir, büküldü lila
Ben sana çiçek getirmiştim
Sen düşmedin bana hiç biliyorum
Ben de çiçeği yedim
Bir suyun en güzel huyunda durdum

Hasan ÜNAL

MASUMİYET

O kadar iyi ki;
Öldürememiş,
Hep bir köşede saklamış
Kalbindeki kötülüğü.

Hırpalıyor her yerini,
Aç bıraktığı kötülük.

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Prodüksiyon : İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem,
Zihni Engüdar ,Yalçın Oğuz.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok.
Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami - BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685

Kâğıt çıkışlı dergi sadece İzmir'de dağıtımına verilmekte.
İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.
Yazıcı çıkışı : Selman Kırtasiye, Kuruçeşme Mh.
Altıparmak Cd., 16050 Osmangazi - BURSA

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.